

iubire, să se dea la o parte. Și aceasta este foarte important.

De multe ori, între soț și soție care se iubesc cu tărie și gingășie, se întâmplă ca unul dintre ei să devină gelos nu pe cineva din prezent, ci pe trecut. Sunt împinse la margine prietenii din copilărie, trăirile de odinioară, experiențele anterioare. Cel care iubește astfel, fără înțelepciune, ar vrea ca viața să fi început doar din ziua întâlnirii lor. Tot ceea ce a fost înainte i se pare o amenințare, ceva ce există în sufletul celui alt în afara de el. Și aceasta este una dintre cele mai primejdioase lucruri.

Omul nu poate începe să trăiască dintr-o zi, fie ea și cea mai luminoasă. El trebuie să trăiască din începutul vieții sale. Iar cel care iubește trebuie să primească taina trecutului ca pe o taină, să o păstreze și să o cinstească, să îngăduie că în trecutul celui iubit au existat relații cu părinți, cu prieteni, evenimente ale vieții, la care el nu va putea fi părtaș altfel decât printr-o iubire ocrotitoare, delicată, respectuoasă.

Și aici începe un domeniu pe care l-am putea numi domeniul credinței: credință nu doar în Dumnezeu, ci și credința reciprocă a unui om în celălalt.

Sursa: **Mitropolitul Antonie**, *Taina iubirii*, Editura Sophia, București

PROGRAMUL LITURGIC

Marti 30 septembrie	18:00	Vecernia și Litia
Miercuri 1 octombrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Acoperământul Maicii Domnului
Sâmbătă 4 octombrie	08:00	Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 5 octombrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. II Corinteni 11, 31-33; 12, 1-9; Ev. Luca 6, 31-36; glas 8, voscr. 6 Duminica a 19-a după Rusalii (Predica de pe munte. Iubirea vrăjmașilor)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

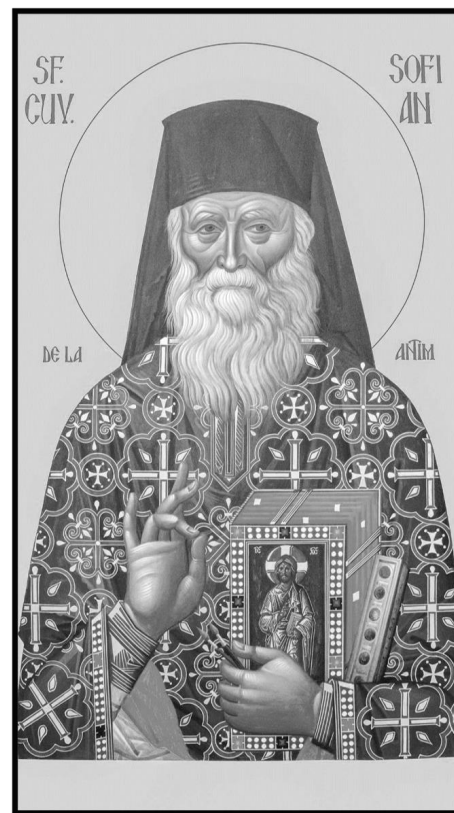
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Dacă vrei să cunoști pe Domnul, smerește-te până la sfârșit, fii ascultător și înfrânat în toate, iubește adevărul și negreșit Domnul îți va da să-L cunoști prin Duhul Sfânt.”

– Sfântul Siluan Athonitul

Nr. 585 / 28 septembrie 2025

SFÂNTUL
SOFIAN DE LA ANTIM

† 16 SEPTEMBRIE
1912 – 2002

POCĂINȚA SLĂBEȘTE VALUL NECAZURILOR

Sunt oameni care în fața durerilor și a necazurilor se revoltă, scrâșnesc, lovesc, înjură, aruncă vorbe grele asupra acelor care le încurcă socotelile și se revoltă chiar împotriva lui Dumnezeu, hulind și înjurând. Și, adeseori, copleșiți de durere, plâng deznădăjduiți și blestemă, întrebând nesmeriți și plini de mânie pentru ce suferă. Asemenea oameni care nu cunosc sau nu vor să-și recunoască propriile lor rătăcirii și păcate se aseamănă tâlharului celui rău, de-a stânga lui Iisus, pe Golgota, care-și ispășea propriile păcate și tâlharii, dar nu le recunoștea. Cam așa suntem noi, cei care ne revoltăm împotriva suferinței revărsate de Dumnezeu asupra noastră.

Revolta lor, a unor asemenea oameni, amară, împotriva suferinței, în loc să-i ajute și să-i ușureze, să-i dăltuiască și să-i modeleze, le adâncește și mai mult suferința,

izolându-i de Dumnezeu și de oameni. Asemenea tâlharului celui rău, se pierd pentru veșnicie, apăsați de îngreuierea urii.

Sunt însă oameni, confrunțați cu același fel de necazuri, boli grele, înfrângeri, sângerări, umilințe, pagube de tot felul, dar în loc să se revolte, să blesteme și să se răzbune, ei se reculeg, se întorc spre ei înșiși, iar la întrebarea «pentru ce sufăr?», ei își găsesc răspunsuri în propriile abuzuri și păcate săvârșite față de semenii lor și față de Însuși Dumnezeu. Astfel, fiecare din aceștia, recunoscându-și păcatele proprii, părându-le rău că le-au săvârșit, căindu-se în adâncul conștiinței lor pentru toate relele pe care le-au săvârșit și hotărându-se să nu mai săvârșescă asemenea abateri, constată o schimbare profundă în viața lor. Tot valul de necazuri venite asupra lor slăbește în chip uimitor. O mare greutate care-i apăsa și-i sufoca până atunci, li se ridică și ei înșiși se înseninează și se liniștesc, dispărându-le și ura și revolta față de cei care le-au pricinuit necazurile, asemănându-i cu niște doctori chirurghi care prin operație le-au salvat viața de la moarte sigură.

Încercați această experiență, frați creștini, când sunteți în necazuri, felurite necazuri, pentru că fiecare, așa cum are o umbră care se ține de el, are și un necaz sau mai multe care se țin de el. Încercați ca în asemenea necazuri, în loc să vă revoltați, să vă rugați ca să vă dăruiaască Dumnezeu răbdare și veți

vedea ce ușurare veți simți în viața dumneavoastră, dacă vă veți gândi că ceea ce vi s-a dat ca suferință este pentru păcatele dumneavoastră. Și gândiți-vă și ce rele ați făcut, pentru care sunteți oarecum certați prin suferință. Dacă dați vina pe dumneavoastră, care sunteți cauza suferinței — că ați greșit, ați făcut niște abateri, niște abuzuri, niște fărâdelegi și ați uitat — meditați, ca să vă aduceți aminte de ele, căiți-vă, rugați-vă să fiți iertați și veți simți aieva o mare ușurare în inima și în ființa dumneavoastră.

Această lucrare a harului dumnezeiesc asupra noastră ni se întâmplă de obicei dacă, după un examen de conștiință și după o căință sinceră, ne încredințăm rostul și restul vieții noastre lui Dumnezeu, rostind în cugetul nostru o rugăciune scurtă ca aceasta: «Doamne, știu că toate le rânduiești în folosul meu. Chiar dacă nu înțeleg purtarea de grijă a Ta față de mine, mă rog să nu mă părăsești niciodată și să mă ajuți, ca întotdeauna să se facă voia Ta cea sfântă în toată viața mea».

Dacă vom face așa, ne vom liniști fără întârziere, într-un chip neobișnuit și minunat. Atunci suferința ne va părea cu mult mai ușoară și ne vom da seama că ea ne-a fost cu adevărat de folos, ca o doctorie din partea lui Dumnezeu.

Sursa: manastireasuruceni.md

PĂRINTELE
ANTONIE DE SUROJ
1914 – 2003

IUBIREA POATE DĂRUI NUMAI CÂND UITĂ DE SINE

Noi toți credem că știm ce este iubirea și că știm să iubim. În realitate, foarte adesea știm doar să ne desfătăm cu relațiile omenești. Ni se pare că iubim pe cineva pentru că avem față de el un sentiment de duioșie, pentru că ne este bine cu el; dar iubirea este ceva mult mai mare, mai exigent și, uneori, mai tragic.

În iubire există trei laturi. Mai întâi, omul care iubește dăruiește, dorește să dăruiască. Dar pentru a putea dăruii cu adevărat, deplin, fără ca darul să rănească pe cel ce-l primește, trebuie să știi să dăruiești. De câte ori însă nu se întâmplă ca noi să dăm nu din iubire adevărată, jertfelnică, darnică, ci pentru că, dăruind, în noi crește sentimentul propriei importanțe, al propriei măreții. Ni se pare că a dăruii este o cale de a ne afirma, de a arăta nouă și altora cât de însemnați suntem. Dar a primi ceva în aceste condiții este dureros. Iubirea numai atunci poate dăruii, când uită de sine; când omul dăruiește așa cum, după cuvântul unui scriitor german, cântă pasărea: din prisosul ei. Nu pentru că i se cere, ci pentru că darul este cântarea sufletului, bucuria în care se uită pe sine pentru bucuria celuiilalt. O

asemenea iubire, care știe să dăruiască, este mult mai rară decât ne închipuim.

Pe de altă parte, în iubire trebuie să știi și să primești; dar a primi este uneori mult mai greu decât a dăruii. Știm cu toții cât de chinuitor este să primești ceva de la cineva pe care nu-l iubești sau nu-l respecti; este umilitor, jignitor. Vedem asta la copii: când primesc un dar de la cineva pe care nu-l iubesc și în a cărui iubire nu cred, ei ar vrea să calce în picioare acel dar, pentru că îi rănește în adâncul sufletului. Așadar, pentru ca iubirea să știe și să dăruiască, și să primească, e nevoie ca dăruirea să fie uitare de sine, iar cel ce primește să-l iubească pe dăruitor și să creadă necondiționat în iubirea lui. Vincent de Paul, trimițând pe una dintre maicile sale să-i ajute pe săraci, i-a spus: „Adu-ți aminte – vei avea nevoie de toată iubirea inimii tale, pentru ca oamenii să-ți poată ierta binefacerile...” Dacă am ține mai des minte aceasta, ne-am mira mai puțin că cei din jur primesc de la noi ajutorul nu cu bucurie, ci uneori cu inimă strânsă.

Dar chiar și acolo unde a dăruii și a primi este sărbătoare, bucurie, mai există o latură a iubirii pe care o uităm: jertfa. Nu în sensul obișnuit, că omul care iubește muncește pentru celălalt, se lipsește de ceva pentru ca acela să aibă cele de trebuință, așa cum fac părinții pentru copii. Nu, jertfa despre care vorbesc este mai adâncă: ea înseamnă că omul este gata, din